

ØREKYS

Sia bladrede gennem bluser og skjorter af hør, silke og bomuld. ”Tidligt forår” hed den alt for damede kollektion, og det faldt hende svært at afgøre, hvad der toppede listen over forsmædeligheder. Tanken om pasteller mod hendes vinterblege hud? Reglen om tilgodebevis - eller afsløringen af, hvor meget venindens julegave havde stået i? Nok nærmere det pinefulde faktum, at 11 måneders tussen rundt hjemme i lejligheden havde presset Sia op i en str. 40.

Det gav et sæt i hende, da klokkerne begyndte at bimle. Over højttaleranlægget fik man stramtandede instrukser om straks at søge mod nærmeste udgang. Skønt Sia hverken kunne se eller lugte tegn på flammer, var der ingen pardon. Alle, inklusive personalet, blev sendt ud i januarkulden. I nogle øjeblikke overvejede hun lade tilgodehavende være tilgodehavende og hoppe på toget. Men genoptræningens første bud var vedholdenhed, og det hverken regnede eller sneede. En fyr på Sias egen alder slog sig ned på bænken. Han var i kortærmet skjorte og bar sin blå dynejakke løst over skuldrene. De døjede med en masse falske alarmer, oplyste han uopfordret. Problemet var snart løst.

"Arbejder du da derinde?" gjorde hun et hovedkast mod centeret.

"Nææh ..." svarede han og måtte krybe i jakken, eftersom minutterne gik.

Han fandt en mundharmonika frem fra inderlommen og begyndte at tvinge lyde ud af den. Mærkede Sias blik.

"Min bedstefar spillede også på sådan en. Sømandssange", sagde hun.

"Var han god?"

"Tja. Jeg kan huske, jeg syntes, at det var en gevaldig masse lyd, der ku' komme ud af sådan en lille æske."

Der hørtes ingen sirener. Det var vel et positivt tegn, blev de enige om. Alligevel trak det ud. Sia var ærgerlig, men ikke nær så meget som fyren. Brandalarmen havde afbrudt ham midt i en jobsamtale. Weekendvagter i en sandwichbar.

"Jeg har altså et rigtigt voksenjob," tilføjede han. "Og jeg er desperat. Min lejer skred, og han skylder mig stadigvæk tre måneders husleje. Jævnt irriterende, ikk' for noget."

Han blæste igen i mundharmonikaen.

"*Se den lille kattekillling?*"

"Gi' dog folk en chance," grinte fyren og lignede en bredmundet frø. "Den er spritny."

"Hvad med indskuddet?"

Svag hovedrysten. Så gik der en bevægelse gennem folkemængden, da dørene igen blev slået op til indkøbsmekkaet. Sia greb krykken og ønskede den musikalske fyr held og lykke.

Halvanden time senere stod hun på perronen med othellolagkage og latte i maven. Et bånd af melankolske toner snoede sig omkring de ventende. Sia fandt ophavsmanden. Han stod lænet op ad venteskuret med rød næse og kinder og huen trukket ned over det

blonde hår. Han kiggede kort op, smilte og lod læberne glide hen over hullerne.

“*When the saints...*?”

”Nemlig.”

”Fik du jobbet?”

”De skulle se et par stykker til, men mon ikke? Jeg er 28 og mødestabil. - Fik du tvangsshoppet?”

”Strømper,” svingede Sia med posen.

Han forsøgte sig koncentreret med en anden melodi.

”Pas... Er det et værelse, du lejer ud?” spurgte hun.

”Ja.”

”Min fætter ligger i teltlejr ude ved uni.”

”Det lyder som en kold fornøjelse.”

”Han starter på historie om en uge og mangler et sted at bo. Jeg har ikke selv plads, og det er kun midlertidigt. - Så slipper du osse for at stå og smøre sandwich.”

”Hvorfor ligger han i lejr, hvis det først er om en uge?”

”Det er et statement ... Emil er friluftsmenneske. Vi er en familie af lykkelige campister.”

Fyren vidste ikke helt. Han var træt af at bakse med lejere. Metroen kom, og de steg ombord. Det var også bare en tanke, men fætteren var ideel, insisterede Sia - han var nemlig hørehæmmet. Fyren slog en skraldlatter op. Hun havde en pointe. Han udfoldede sig hæmningsløst på alt fra klaver til kontrabas, både dag og nat. Han forsøgte sig med en anden melodi.

”Stadig ingenting? - Den kræver vist mere følelse. Det er *No more lonely nights*. McCartney. Den kender du da?” spurgte han bedende.

”Og du kan ikke forstå, at din lejer løb skrigende væk?” kunne Sia ikke dy sig.

Vantro latter. Hans grønne øjne funkede.

”Totalt unfair. Det er mit første blæseinstrument.”

Han studerede Sias seddel med navn og telefonnummer.

”Javelja. Jeg hedder David. Vil du med ud at høre noget - andet musik en dag?”

Hvis der var handicapadgang, var hun sådan set frisk. Trapper var besværlige, som sagerne stod.

”Hvad har du da lavet?”

”Jeg slog flikflak ned af en skiløjpe sidste år. Ikke skidesmart ... Bare helst ikke jazz. Jeg får hovedpine af jazz.”

”Vi finder på noget andet,” sagde David optimistisk.

Snart efter var Emil rykket ind i et lyst værelse hos David, som var musiklærer på deltid. Af og til optrådte han med et band i folk-rock-stil. Musikdaten blev til Sias overraskelse en orgelmatiné i Marmorkirken. Svært at sige nej til, siden det var Davids gamle studiekammerat Esben, der bestyrede piberne. Der var trappelift, og kirken dannede en stemningsfuld ramme om koncerten, som Sia nød - til sin egen, svage undren. Dengang David læste til organist, havde han haft studiejob på en musikskole.

Han var sprunget fra, da han indså, at han glædede sig væsentligt mere til tre sølle timer i selskab med børnene end at sidde og tærsk de store mestres værker igennem. Nu stortrivedes han med at undervise.

Bagefter gik de på café. Emil havde fortalt David om de komplicerede brud, den langsomme heling og fyringen. Inden uheldet var Sia avanceret til køkkenleder på det plejecenter, hvor hun havde arbejdet i seks år. Sort uheld. David spurgte til, hvad Sia fordrev tiden med som sygemeldt.

”Jeg har strikket meget og fik anskaffet mig en væv. Øhm ... og en til. Det er derfor, Emil ikke kan være hos mig. Der er knap nok plads til almindelige møbler.”

”Hvad væver du?”

”Alt muligt - sofastof og små vægtæpper.”

Hvis David ikke lejede sit ene værelse ud, ville det blive fyldt i løbet af ingen tid. To samlere - det ville aldrig gå, spekulerede han højt.

”Hvad?” satte Sia sit ølglas fra sig.

”Jeg har én kontrabas, to keyboards, tre guitarer ... bare for tage dem, der står fremme for tiden ...”

”Men det er en treværelses. Har Emil meget habengut?”

”Nej, for hulen,” svarede David muntert.

Sias veninde Annette kaldte det skummelt (hvis ikke gustent) at sidde og lave musikquiz med tilfældige, gangbesværede kvinder om sange, der handlede om ”lonely nights”.

”Det er McCartney,” sagde Sia. ”Det store idol. Jeg anede jo ikke, hvad det var for en sang.”

”Er det ikke langt ude? Og så arbejder han på en sandwichbar ...”

”Ikke længere. Det er også slut med at være alene. Jeg skaffede ham en nem og sød lejer.”

Ifølge Emil kom der en pige forbi hos David med jævne mellemrum.

”Det er vel en fra hans band,” foreslog Annette og morede sig uden at lægge skjul på det.

”Det er ikke *David's* band.”

”Du ved frygteligt meget om én, du ”slet overhovedet” ikke er interesseret i.”

Egentlig ikke, men det kom Sia hurtigt efter. Lægen havde givet hende ordre på at røre sig mere. David havde ofte fri om formiddagen, hvor de begyndte at udforske bidder af Amager Fælled sammen. Af og til havde han mundharmonikaen med, som han gjorde fremskridt på, mens hendes lemmer genvandt styrken. En dag spurgte Sia, om David selv skrev musik.

”Jeg nørkler da af og til,” lød det kryptiske svar.

Torvehallerne åbnede, og de smagte sig gennem skaldyr, ost og specialkaffe. En søndag tog de på bymuseet med Emil, men det var spildte kræfter. Emil havde allerede kastet sin kærlighed på oldtiden.

”Han mener mig,” bemærkede David. Trods de ti års aldersforskel gik de to mænd fint i spænd.

Han havde vist bagt på Sia i starten. Omvendt havde hun spist mange smertestillende piller dengang. Det var underordnet. Solen var hyppig gæst i foråret og forsommeren. Hun var tobenet igen. Pyt med, at hun lignede en krigsveteran fyldt med en slags korsstingsbroderier.

Sia skrev ansøgninger. Hun solgte to vægtæpper til nogle bekendte og købte en ny forårsjakke og lækre vandresko, der var en fornøjelse at stikke i. Hun tog forsigtige dansetrin. Tænk. Der havde været tidspunkter, betroede hun David, hvor hun tvivlede på, at hun igen ville stå på et dansegulv og fyre den af til *Stayin' Alive*. David rullede med øjnene. Han havde det med disko, som Sia med jazz. Det gav ham galopperende, momentan hovedpine.

David fødselsdagsgave til Sia var en billet til en minikoncert med bandet. Han sad som lovet i baggrunden og klimprede. Han foretrak at glemme, at der var tilhørere og puttede sig helst bag bassen, guitaren og den entusiastiske forsanger. Sia var meget underholdt og tog sig selv i at ønske, at der blev annonceret en sang, som et gruppe medlem havde skrevet til en god veninde. Der lå altid nodepapirer i store mængder og flød hos David.

De sagde farvel udenfor. David var opstemt oven på aftenen og medlevende publikum. Men især over, at Sia var indkaldt til jobsamtale den efterfølgende tirsdag. Selv skulle han på kursus hele ugen.

”Luk øjnene. Modtag den specielle held-og-lykke-remse fra min stolte fødeegn.”

Han var vokset op i Valby.

”Okay ...”

Sias hjerte begyndte at banke. Med ét var David helt tæt på, og hun lukkede øjnene. Duften af frisk luft og mørkt træ. Han hviskede en fjollet trylleformular. Det suste i hendes ører, da et tøvende kys afsluttede remsen. ”Igen”, ønskede hun. Så fornemmede hun, at han fjernede sig.

”Perfekt,” sagde han en smule hæst. ”Det kommer til at gå helt perfekt.”

Sia spekulerede en hel del over dét dersens tantekys. Indtil det blev tid til jobsamtalen, som gik forrygende, og indtil sagerne tog fart. Næste gang hun så David var på Rigshospitalet om fredagen, hvor han bleg om næsen gav Sia et lettere akavet knus. Kindkysset havnede øverst på ørets buede brusk.

”Stakkel. Det er rædselsfuldt at være alene, når man har monster ondt,” sagde David.

”Han er kørt til opvågning. Du havde da ikke behøvet at komme. Alt er okay nu.”

”Jeg er virkelig ked af, jeg ikke var hjemme.”

”Emil er da ikke dit ansvar - på nogen måde. Sådan er det jo bare, ikke? Man kan kun være ét sted ad gangen.”

David sukkede.

Emil var ikke dukket op til en vigtig gruppefremlæggelse på studiet. Dagen før havde han klaget over utilpashed, og et par af hans kammerater var kørt ud til ham. Der var ingen reaktion på hverken sms, hårde bank på hoveddøren og forsøg på kontakt via brevsprækken. Kammeraterne diskuterede frem og tilbage, om Emil bare lå og sov uden

sine høreapparater. Til sidst havde de fået fat i David, der kontaktede Sia, som suste til Christianshavn iført pænt tøj og udstyret med sin ekstranøgle. Hendes fætter var brændende hed og skulle ruskes op af en dyb søvn. Smerterne og almentilstanden gav Sia akut bange anelser, og Emil blev omgående indlagt med mistanke om blindtarmsbetændelse. Alt hospitalshalløjet fra dengang kom tilbage i kulingstyrke, men hun formåede at holde skansen, mens onklen og tanten var undervejs fra det jyske.

David ludede over et bæger med saftvand.

”Du ringede aldrig og sagde, hvordan det gik i tirsdags?”

”Jeg skrev da en sms. Joeh?”

”Den må jeg ha misset. Nå, men hvordan gik det?”

”Jeg gik videre til anden samtale,” smilte Sia mat.

”Nej, hvor fedt! Supersejt gået. Tillykke!”

Sia så på uret. Samtalen skulle have været for halvanden time siden. David bandede. Det var næsten absurd. Bortset fra at der denne gang var substans bag sirener og alarmer. Storkøkkenet havde været forstående. Dog var Sia udelukkende optaget af, hvordan Emil havde det. Heldigvis var blindtarmen ikke sprunget. De snakkede videre om forskelligt; David med et fremmed, vagtsomt udtryk i ansigtet. Sias plan var at komme forbi senere og pakke en taske til fætteren.

Havde hun ikke sendt en besked? Nok ikke. Sia vidste, at den ene ville føre til den anden, og at David ville ringe op og fortælle om kurset og sludre løs. Han ville afsøge hendes ord og tonefald for svar på det spørgsmål, han havde plantet på hendes mund, og det skulle ikke formidles telefonisk. Desuden var Sia en smule pinligt berørt. Bandet havde swinget, og hun havde glemt at rose David for hans indsats. Det var også flovt, at der var gået så lang tid, før hun havde hørt ham brillere live. Altså ud over hans tvivlsomme behandling af orglet.

Det var halvsent, da Sia låste sig ind hos David, som klatøjet modtog de seneste bulletiner. Gudskelov var hans lejer snart på benene igen. Krisen var for længst afblæst. Emils værelse stank af sygdom og en blandet fornøjelse af stor teenagedreng. Med opbud af sin sidste energi tømte Sia papirkurven, fjernede krus og tallerkener med indtørrede madrester og skiftede sengetøj. David betragtede hendes anstrengelser.

”Min familie er lidt ... okay, rimeligt jyske, så de er installeret hos mig. - Jeg tænkte, jeg ville sove her, hvis det ikke gør noget?” spurgte hun.

”Her? Nej, selvfølgelig, kradsede han sig på toppen af hovedet. ”Sikken omgang ... Jeg troede ikke, du kom?”

”Vi snupede lige noget aftensmad.”

David jammede ved keyboardet. Sia satte sig på klaverbænken, og han lod en af sangene fra koncerten glide over i noget mere poppet. Hun nynnede stille med på melodien. Den var vistnok af Wings. Så vendte han tilbage til den første.

”Er det ikke den, du har skrevet?”

”Jo. Sammen med vores tidligere sangerinde. Det er vist ingen hemmelighed, at jeg

ikke er god til at lave ting alene.”

”Er det nu noget skidt? Det meste er sjovest, når man er to. - Åhr,” stønnede Sia. ”Jeg burde tage hjem til dem.”

Men hun orkede ikke mere sygdomssnak. Kun at sidde lænet op ad David. Emils taske rendte ingen vegne før i morgen.

”For at sove på den sofa, du ikke har?”

Sia rejste sig.

”Emil har nok sit liggeunderlag et sted,” sagde hun.

David rejste sig også.

”Undskyldte forleden. Det var skørt, sagde han. - Det blev ”fordi det”, og det skulle have været ”fordi du”.”

”Jeg kan godt skelne. Det er okay.”

”Du virker... sur.”

Han fiskede ukarakteristisk efter et eller andet fra hende. Skulle de virkelig *snakke* om det?

”Overhovedet ikke. Jeg er bare ekstremt træt.”

Sia vrikkede sig ud af sin pæne nederdel og de tykke strømpebukser, der var for varme til juni, men skjulte de røde operationsar. Hun lagde sig ned. Kom til at tænke på dengang, hvor de havde besøgt Davids ven Esben, der øvede sig i Marmorkirken.

Trappen op til orglet havde været drøj, og David havde halvt båret, halvt skubbet Sia de sidste trin. Afstanden ned til kirkegulvet var svimlende. For ikke at snakke om virvaret af knapper og tangenter. Når Sia fik lavet en mislykket dressing eller brændte noget på, smed hun maden ud, før nogen nåede at sætte tænderne i den. Her var ens fejl svære at skjule, og de to mænd morede sig. Præcis - ingen andre at skyde skylden på.

Davids strømpefodder gled rutineret over de glatte pedaler, der var store som kosterkafter. Derefter satte han hele kroppen ind i en svulmende akkord, der fik Sias mellemgulv til at flapse som en vimpel.

”Mand, du har altid prøvet at vække de døde,” trak Esben med en overbærende mine ud i forskellige greb.

David stak tungespidsen ud, blinkede til Sia og lagde ud med nogle brudstykker af mere eller mindre kendte salmer. *Op al den ting*. Konfirmationsforberedelse. Hold da op, det var snart nogle år siden.

Sia skævede ud over rækværket. Nogle turister stod måbende med nakken lænet bagover. Lidt efter kastede David sig over *When the saints go marching in*. Esben greb en guitar og akkompagnerede, og de to gutter røg lugt tilbage i et velkendt gospelunivers. På en gang øredøvende og smittende med sin uforfalskede glæde. Samtlige fibre i hendes krop vibrerede i takt med, at David som en anden blæksprutte betjente klaviaturerne og pedalerne.

”Wow,” udbød Sia efter den forrygende finale. ”Alle mine indre organer har lige byttet plads.”

”Hun er så hård,” vendte David sig mod Esben. ”Komplet nådesløs.”

”Hey, hvad sagde jeg lige? I er for vilde.”

Det summede i hendes fingerspidser, endda i læberne og kinderne.

Sia snoede dynen omkring sig og trippede ind til David med taktfast puls.

”Må jeg campere her?”

”Siden det er dig ...” svarede han og gjorde plads.

Det var så sent, at natten havde givet slip. David strålede mod hende i det sarte morgenlys. Hans vejrtrækning var urolig, så gled de mod hinanden. Duften af søvn og afbrændt Boss Element. Velkendt og nyt på én gang. Det spørgende var erstattet af nogle fornøjelige trioler, eller hvad det nu alt sammen hed. Mezzoforte. Volter.

”Jeg kiggede efter dig i alle butikkerne; over det hele, udenfor, på stationen,” hviskede han efter et stykke tid.

” - ”Hvor langt kan den krykhusar for hulen være nået?””

”Nemlig. Jeg satsede hårdt på, at begge ører fungerede,” krammede David hende kærligt. Det regnede med blide, frydefulde kys.

”Måske er jeg bare født langsom,” mumlede Sia ned i hans halsgrube. Hans nøgleben smagte salt.

”Måske. Er dét nu noget skidt?”

Tekst © Marianne Lapp 2018

Må ikke kopieres, distribueres eller gengives på anden måde uden aftale med forfatteren.

Denne novelle er fiktion. Tid og rum er tilpasset efter historien, og enhver lighed med levende eller afdøde personer er tilfældig. Meninger og udsagn er personernes eller fortællerens og må ikke forveksles med forfatterens.